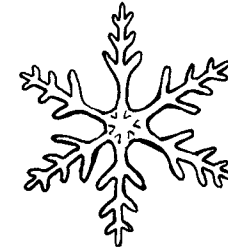

KAPITEL 2

INGEN FLICKVÅN, SÅN TUR!

Edvin stod redan ute på gården när porten smälldes igen bakom Jacks rygg. Han hade ansiktet vänt mot himlen och tungan utsträckt så långt som det bara var möjligt. En vit snöflinga hade just landat på tungspetsen.

– Nu blir det snöbollskrig på rasten!
ropade han glatt. Jag älskar snö!

Det hade verkligen snöat mycket.
Buskarna på gården såg ut som mjuka snöstatyer, och cyklarna i cykelstället var helt översnöade.

– Jag har lovat Max att vi ska åka pulka i eftermiddag. Vill du hänga med? frågade Jack.

– Jaaa, jag vet inte. Jag ska nog vara med Julia.

Edvin försökte se beklagande ut, men Jack började bli van. Edvin och Julia var tillsammans nästan varje dag efter skolan, kändes det som.

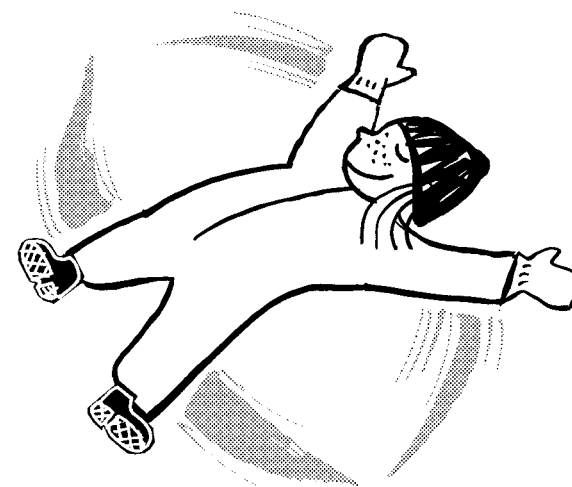
– Mmm, kan jag få låna din snowracer i alla fall?

– Men den står i källaren. Jag har ingen nyckel.

– Okej?

– Och så är den alldeles ny, ju.

De pulsade gatan fram mot skolan. Plogbilarna hade inte hunnit med att få undan all snö. Edvin kanade nedför backen. Jack halkade efter. Han försökte bromsa farten. Han ville inte krocka med

någon lyktstolpe eller ramla i en snöhög precis.

Alla barn på skolgården gled också omkring som Jack och Edvin, med skratten hängande mellan snöflingorna. Vintern blev faktiskt roligare när det snöade. Det tyckte Jack också egentligen. Men han frös. Jackan kändes trång, och långkalsongerna var en aning korta. Det kom in isande kall vinterluft under termobyxorna. 🖐️

Julia och Emilia hasade runt med de andra klasskamraterna. Edvin susade direkt fram till Julia och kastade en lös snöboll mot henne. Hon skrek till, vände kvickt och rusade bort med Edvin hack i häl.

– De där, alltså, sa Emilia till Jack.
– Jag vet. De håller alltid på.
– Men varför? Varför måste de liksom bråka med varandra hela tiden? Det verkar så jobbigt.

– Eh, jag vet inte riktigt. Är det för att de är kära, eller? Måste man hålla på så när man är ihop? frågade Jack.

Han hade inte riktigt tänkt på det förut, men så måste det vara!

Edvin brukade inte bråka med kompisar, men han älskade att skojbråka med Julia.

Emilia log stort mot honom.

– Vilken tur att vi inte är ihop då! sa hon.

– Veldig tur, sa Jack.

”Men jag hade inte varit som Edvin”, tänkte han samtidigt. ”Jag hade inte jagat dig hela tiden. Och jag hade gärna varit ihop med dig.”

Ja, så var det. Jack ville gärna, gärna vara ihop med Emilia. Han hade till och med frågat chans. Men vad hände då? Jo, Emilia sa nej! Att han inte dog på fläcken.

Sen sa Emilia att hon gillade Jack väldigt mycket – som kompis. Inte precis vad han ville höra, men det var vad hon sa. Så då fick ju Jack säga att de förstås kunde vara kompisar. Typ bästa kill- och tjejkompisar eller något. Och kompisar busjagar inte varandra.

Allt var inte dåligt med att vara kompisar förstås. Nu kunde Jack och Emilia hitta på något på eftermiddagen tillsammans utan att det var konstigt. De kunde kolla på film ihop. Eller baka chokladbollar en lördag. Såna saker som kompisar gör.

Visst kunde kompisar åka pulka ihop? Till och med pulka tillsammans med en lille-

bror? Det borde väl vara typiskt sånt som kompisar gjorde hela tiden när det snöade.

Det hade redan ringt in. Emilia plockade upp sin ryggsäck och började gå mot skolporten. Jack skyndade efter.

– Du Emilia, vad ska du göra i eftermiddag? 🖐️

KAPITEL 3

VEM VILL VARA MED ?

Det var stimmigt i klassrummet. Hela klassen längtade ut. Jack höll koll på klockan ovanför dörren. Minutvisaren segade sig fram. Snart, snart skulle klockan vara två. Då, äntligen! Då skulle de få slå igen sina böcker. Tio minuter kvar. Sju minuter. Fem minuter.

– Okej allihop. Plocka undan skrivböckerna. Kom ihåg att lägga ned matteläxan i era väskor.

Fröken klappade i händerna och talade med hög röst. Det kunde ta lång tid innan

alla 23 barnen städat bort sina saker, men idag gick det med ett svisch. Hela klassen satt ordentligt på sina stolar och tindrade mot fröken. Nu skulle hon säga tack för idag och hejdå. Äntligen!

Men inte! Fröken plockade fram den röda lusselappen och viftade med den åt Jacks håll.

– Har alla lämnat in den här? Jag tror att jag saknar några. Jack? Adnan? Julia?

– Jag lämnade min imorse, sa Julia.

– Vänta, jag har den i ryggan, sa Jack.

Han hittade den direkt. Vilken tur att han kommit ihåg att mamma måste skriva på!

– Det är bra. Och jag hoppas att alla föräldrar kommer. Det är en så trevlig tradition, sa fröken entusiastiskt. Klassföräldrarna ordnar fika, vet jag.

Hon tystnade. Hela klassen gjorde sig beredd att då rusa ut. Nu måste hon väl vara klar? Men inte!

– En sak till innan ni får gå. På fredag morgon har alla ni som är med i kören en extra repetition på morgonen. Ni ska vara

i gymnasalen. Det är inför lucia. Ja, det var allt. Tack för idag. Vi ses imorgon.

– Tack för idag!

Hejdåropen hördes spritt från klassrummet, blandat med ljudet av skrapande stolar och springande fötter. Vem visste hur länge snön skulle ligga kvar? Alla ville ut så fort som möjligt. 🖐

Edvin var snabb som vanligt. Han stod redan med jackan på när Jack kom ut i korridoren. Julia var också där förstås. Och Emilia! Hon hade inte kommit särskilt långt. ”Hon är som jag”, tänkte Jack. ”Hon bara glömmer vad hon ska göra hela tiden.”

– Men hallå, Emilia, kan du aldrig få på dig skorna eller?

Julia virade sin halsduk ett extra varv. Sen var hon klar. Hon och Edvin.

– Nej, men du behöver inte vänta på mig.

Jag ska vara med Jack i eftermiddag, sa Emilia medan hon omsorgsfullt knöt snörerna i sina vinterkängor.

– Jaha. Ja, jag ska ju ändå träna judo, sa Julia.

– Va, går du på judo? frågade Jack imponerat. Kan du typ kasta ned mig då eller?

– Kan jag väl.

– Hon brukar kasta mig, sa Edvin stolt. Hon är jättestark.

– Äh, du är starkare, svarade Julia. Men jag kan ju judo. Det är därför.

De andra nickade. Så klart. Edvin var en av de starkaste i hela klassen, men han spelade bara fotboll. Det var inte ens likt judo.

– Då sticker jag. Vi ses imorgon!

Julia vinkade och vandrade iväg genom korridoren.

Edvin stampade otåligt med foten. Han ville också gå. Emilia hade märkligt nog hunnit få på sig både termobyxor och jacka, men Jack var fortfarande ett steg efter. Till slut kunde han i alla fall slänga ryggsäcken över axeln.

– Jag är klar.

– Då går vi, va? Eller vill ni hänga här en stund? frågade Edvin.

Flera av de andra i klassen hade dröjt sig kvar på den bortre delen av skolgården. Där

for snöbollarna redan genom luften.

– Nej, jag kan inte. Jag måste hämta Max på dagis. Sen ska vi åka pulka. Jag lovade honom imorse, sa Jack.

– Jag kan följa med. Vi kan ta min snowracer, sa Edvin.

– Är inte den i källaren?

– Jo, men jag vet var nyckeln hänger. Det är lugnt.

Emilia ryckte Jack lätt i jackärmen. Snöflingorna som föll var kyliga mot ansiktet, men det var inte därför hon var så röd om kinderna.

– Ja, alltså Edvin. Jag ska vara med Emilia i eftermiddag. Hon har också en snowracer. Du vet...

Edvin stannade mitt på trottoaren utanför franska bageriet. Det luktade franska chokladbullar på hela gatan. Jacks bästa bullar!

Men Edvin tänkte inte på den härliga doften. Han såg förvånad ut, och lite arg.

– Vad då? Ska hon och du åka pulka?

– Ja, vi bestämde det imorse, sa Emilia. Vi ska bara hem med skolväskan och så.

– Eh, okej.

Edvin sa inget mer. Inte Jack heller. 🖐️